

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2007

Vážení čtenáři,

Chceme se Vám tímto omluvit za chybu ve Zpravodaji, který jste obdrželi na začátku září t. r. a chybou tisku nesl v hlavičce číslo 8 místo správného pořadčíslnového čísla 7.

Prosíme Vás, abyste si Zpravodaj, který vyšel dne 28. 8. t. r. laskavě označili číslem 7, neboť říjnové číslo Zpravodaje ponese v záhlaví též osmičku, která mu patří. Děkujeme za pochopení. Doufáme, že i instituce, kterým náš časopis pravidelně posíláme, budou mít pro nás porozumění a opraví si číslo záříjnového Zpravodaje na správné. Redakce

Vznik Československé republiky dne 28. října 1918

K tomuto datu se ve vzpomínkách stále vracíme a proto bychom si chtěli připomenout některé důležité okamžiky, které vznik Československé republiky předcházely.

Výstřelky sarajevského atentátu 28. 6. 1914 daly podnět k vypuknutí první světové války. Tím byl dán impuls k uplatnění celé soustavy mezinárodních smluv a závazků, který se připravoval již desetiletí. Na jedné straně stály centrální mocnosti Německo a Rakousko-Uhersko, podporované později i Tureckem a Bulharskem, na druhé straně vedle Srbska státy Dohody, tj. Rusko, Francie a Velká Británie, k nimž se přidala řada dalších států. Centrální mocnosti spolupály na podporu Itálie, která s nimi před válkou vytvářela Trojspolek, ale Řím se rozhodl vyčkat a vyhlásil neutralitu. V roce 1915 porušil dávné závazky a připojil se k Dohodě. Dohoda našla významného spojence v USA, které se v roce 1917 přímo zapojily do válečných operací.

Mezitím v Čechách vládla neobyčejně sklíčená atmosféra. Mobilizace proběhla jako i v jiných zemích spóřádaně, ale o náladách českých vojáků, kteří si zpívali „červený šáteček, kolem se toč, my jdeme na Rusa, nevíme proč, se nedalo pochybovat. Česká společnost nepřijala Rakouský stát za svůj už dříve a těžko to mohla udělat v době, kdy jí nabízel jen perspektivu války. K tomuto postoji přispělo také očividně nepřátelské chování rakouských úřadů.

Zdá se, že v duchu, teoreticky, se s Rakouskem rozešel už kdekdo, ale ve skutečnosti našel odvahu k tomuto kroku jen jeden muž Tomáš Garrigue Masaryk. V prosinci 1914 se odebral do emigrace, aby tam, jak posměšně komentoval rakouský tisk vypověděl osobně válku centrálním mocnostem. Masarykovo postavení vypadalo zpočátku beznadějně. Doma se mohl spolehnout jen na úzký kroužek příznivců, kteří za vedení Dr. Edvarda Beneše vytvořili tajnou organizaci zvanou Mafie. K personálnímu posílení odboje došlo až na konci roku 1915. V září přijel do Paříže E. Beneš, neobyčejně schopný a neúnavný administrátor a v prosinci navázal s Masarykem spolupráci i slovenský astrofyzik, žijící delší dobu ve Francii, Milan Rastislav Štefánik. Právě on zprostředkoval Masarykovi kontakty se špičkami francouzské politiky.

V průběhu roku 1916 sestavili všichni tři muži Československou národní radu jako hlavní orgán protirakouského odboje a postupně získávali pro svou akci stále větší pochopení u představitelů Dohody. Aby svým konceptům dodala Národní rada skutečné váhy, podporovala ze všech sil vytváření československého zahraničního vojska, legií, které se na italské, francouzské a ruské frontě formovaly z českých a slovenských předválečných emigrantů a z vojenských zajatců a přeběhlicků. Vojenská hodnota československých legií se nejnvýrazněji uplatnila na ruské jihozápadní frontě v létě 1917. Československá střelecká brigáda v síle tří pluků se vyznamenala v bitvě u Zborova.

České veřejné mínění se výrazně radikalizovalo, začalo se uvažovat buď o zásadní přestavbě Rakouska, tentokrát podle českých představ, nebo o jeho úplném rozbití. Také česká politická reprezentace začala přecházet na pozice národního radikalismu. K tomu přispěla i výzva Českému poselstvu na říšské radě, kterou v květnu 1917 koncoipoval dramaturg Národního divadla a člen Mafie Jaroslav Kvapil, která je známa pod jménem Manifest českých spisovatelů.

Národní představitelé získávali pozvolna větší autoritu než rakouské úřady. Zbývalo převzít moc.

V říjnu 1918 dosáhli čeští a slovenští politické v zahraničí u dohodových států uznání Československé národní rady za prozatímní vládu Československé republiky (Tomáš Garrigue Masaryk prezident, předseda vlády a ministr vnitra Edvard Beneš, ministr zahraničí Milan Rastislav Štefánik-ministr války) na základě Washingtonské deklarace. V době, kdy Česká národní rada jednala v Ženevě konkrétní postup ustavení státu s delegací pražského Národního výboru, vedenou Karlem Kramářem, došlo 28 října 1918 v Praze ke spontánní proklamaci republiky. Podnětem k této akci, která proběhla jako lidová slavnost dalo zveřejnění noty rakousko-uherského ministra Andrásyho o přijetí Wilsonových podmínek míru Rakousko-Uherskem. Text noty se rovnal kapitulaci habsburské monarchie.

Již ráno 28. října převzal agrárník Antonín Švehla a sociální demokrat František Soukup Válečný obilní ústav, aby se dále nevyvážely potraviny z českých zemí. To pokračovalo dalšího dne i dalšími úřady. Odpoledne byla na Václavském náměstí oficiálně vyhlášena samostatnost.

Po návratu z emigrace byl prvním prezidentem Československého státu zvolen za své zásluhy Tomáš Garrigue Masaryk.

(Tolik k osvětlení události, které předcházely zřízení Československého státu. Výbráno z Dějin zemí Koruny České)

Poslední zvonění

(Žádáme čtenáře, aby si budoucí čas tohoto článku změnil někde na minulý, neboť přišel do redakce již po uzavěrci poprázdinnového čísla)

Pátého října od 10 hod. se uskuteční v Lidovém domě v Žatci jubilejní setkání bývalých žáků českých, případně polských a ukrajinských škol k devadesátému výročí založení první české školy ve Zdobunově.

Připravované setkání bude nejen jubilejní, ale zřejmě i poslední, při kterém pořadatelé chtějí vzpomenout na naše učitele, poděkovat jim a důstojně toto výročí oslavit.

Napsala mi o tom paní Anna Martišová ze Žatce, která se ujala organizace tohoto setkání s mláďim po letech. Z jejího dopisu cituji: „Váženy pane profesore, předem mého dopisu nejdříve několik vět informačních. Psal se rok 1987, kdy na návrh pana Rostislava Hlaváčka bylo uspořááno v Žatci první setkání žáků české školy ve Zdobunově. Tenkrát se nás zúčastnilo více jak 220 osob. Bylo to setkání velkolepé, spontánní. Slibil jsem si v tom pokračovat. Bohužel pokaždě nás bylo méně, proto jsme se spojili se žáky z Rovna a Omelantiny. Poslední setkání bylo v r. 2006. Doma mám fotografii první české školy, která byla založena v 1917.-18. roce ve Zdobunově. Tedy před devadesátí léty. Zakladateli byli: český komitét, Lambert Jelínek a Alexandr Doležal. Oba byli legionáři, vracející se z Ruska, a první učitel Salava. Letos je to krásných, jubilejních 90 let. Ujala jsem se toho, uskutečnit setkání všech žáků jak z českých tak polských a ukrajinských škol. Pane profesore, obracím se na Vás s velkou prosbou,

abyste řekl hlavní proslov k této významné události. Neznám nikoho, kdo by byl povolnější. Vy přece od prvních dnů ve vlasti jste sledoval a psal o dění našich krajanů. Snad si i pamatujete osudy našich škol na Volyni při různých změnách vlád. Já Vám mohu předat vše o zdolbunovské škole od jejího založení až do předání v roce 1945 paní ředitelkou Annou Křížkovou ukrajinskému školství. Pane profesore, ještě jednou moc prosím, neodmítněte mi. Byla bych moc smutná. Přijměte mé pozvání i pozvání pro Vaši paní. Anna Martišová.“

Uvádím i mou písemnou odpověď: „Vážená paní Martišová, děkuji Vám za milý dopis a také za pozvání na setkání bývalých žáků českých škol na Volyni, které se bude konat v Žatci 5. října t. r. Jedno známé francouzské rčení tvrdí, že se člověk stále rád vrací ke svým prvním láskám. K těm patří bezesporu i školy, do kterých jsem docházel a na kterých jsem potom, až na poměrně krátký časový úsek života spjatý s válečným obdobím 1941-1945 a poválečnou činností v redakci Věrné stráže a ve Svazu Čechů z Volyně 1946-1952, působil. Proto jsem se zúčastnil mnoha setkání po letech se svými bývalými spolužáky a později i žáky. Na tato setkání mám mimořádně přjemné vzpomínky. Ale jak se zpívá v jedné polské písni: „Uplywa szybko Zicie, jak potok plyne czas...“

Léta letí, roky nám přibývají a všechno jednou končí. Proto Vám s politováním sděluji, že s ohledem na zdravotní stav mé manželky i můj, se 5. října v Žatci zřejmě osobně nesetkám. Pokusím se však místo Vámi navrhovaného projevu poslat účastníkům setkání písemný pozdrav, který by mé vystoupení alespoň zčásti nahradil. Ani nevíte, jak mě to mrzí, protože období mého života v několika poválečných letech v Žatci patří k těm, na která nejraději s manželkou vzpomínáme. „Tam jsme se s mou milou 16. března 1947 ženili.“ Připojuji informaci o tom, že to bylo manželství trvalé a šťastné. Obdivuji Váš rukopis a také zřejmý elán a optimismus. Přeji plný zdar a zasloužený úspěch zamýšlené akci.

Srdečně zdravíme, Jaroslav a Jaroslava Chudobovi.“

Již citované známé francouzské rčení tvrdí, že se stále rádi vracíme ke svým prvním láskám. (On revient toujours á ses premiers amours.) Ať chceme nebo ne, patří k nim i škola. Čím delší je časový odstup od let strávených ve školních lavicích, tím raději se do nich alespoň ve vzpomínkách vracíme.

Jsou setkání, na která zapomeneme dříve než dozní pozdrav na rozloučenou. Jsou však i taková, která nám utkví v paměti natrvalo. K nim bezesporu patří i Setkání s mláďim po řadě let, která dělají žáky od ukončení školní docházky, od „posledního zvonění“.

Rok 2007 je pro naše krajanry rokem výjimečných událostí. Ať jsou to pietní vzpomínky k výročí Českého Malina, šedesáté výročí návratu Čechů z Volyně do vlasti, slavnostní odhalení památníku v Rovně, různá setkání, zájezdy a odhalení busty prezidenta Dr. Edvarda Beneše v Žatci. Nepochybují o tom, že k nim bude patřit také jubilejní setkání bývalých žáků českých škol na Volyni 5. října v Žatci.

Jaroslav Chudoba

Vzpomínka k 60. výročí návratu do vlasti

Šedesát let ušlo, šedesát let tomu, co se Češi z Ruska navrátili domů....

Šedesát let v Česku nový domov máme, přesto na svou vísku stále vzpomínáme....

Na Volyni bylo k přátelům pár kroků,
zde se nevidíme celou řadu roků...

Když se občas sejdem, nevíte se tomu
nikomu se nechce z této schůzky domů.

Do hloučku si sednem, vzpomínáme rádi
na volyňský život, na příběhy z mládí...

Léta rychle letí, řídnou naše řady,
hodně nás tu bylo, málo je nás tady...

Neuplyne mnoho let, v starostech a v práci
a opustí tento svět poslední Volyňáci...

Pak sotva někdo vzpomene, že leží někde víska,
jež byla našim srdcím všem tak milá a tak blízká...

Krajan z Volkova Jaroslav Hons

Také vzpomínky na Volyn

Když rozkvetne na naší zahrádce šefíkový květ a já si přivoním k těm drobným fialovým kvítkům, tak se mi vždy někde v nitru zachvěje jakýsi blažený pocit vize starého domova a já už nejsem zde u tohoto keře, ale tam...

Zpráva ve Zpravodaji, že se jako každým rokem koná zájezd na Volyn, je mně vzbudí vždy velkou touhu ještě jednou se tam podívat. Jenže touhy jsou tu proto, aby většinou nebyly naplněny a našťastí život poskytuje i mnoho jiných možností, jak nebýt nespokojeným...

Jak jsem již předeslala, stačí si přivonět k prvnímu rozkvetlému šefíku a již vidím ty dva velké keře vedle vrat do naší usedlosti ve Strakově Českém. Stejně obrázky ze zahrádky domova přináší něžná vůně bílých narcisek, omamná vůně bílých, vysokých lilii, jemná, tajemná vůně pivoněk, silná vůně jasmínu spolu s jemnou decentní vůní rozkvetlého keře růžiček, jež krásil přístup do našeho gánku. Samozřejmě že zde nemohu jmenovat všechny líbezné vůně a krásu květin, kterými nás příroda obdarovává a které máme štěstí vnímat a slastně prožívat. Ale nemohu nezpomenout například vůni polního svačce, který v té určité době hojně pokrýval trávníky polních pěšin a vinul se vzhůru po jakémkoli silnějším stvolu jiné rostliny či plotu u zahrádky. Tak živě mi připomíná úsek cesty z pole domů v paměť žňovém polední, kam jsem byla poslána dřív, abych zatopila v kamnech a nakopala na zahradě brambory k obědu. V tom paměť letním polední cesta po rozpáleném prachu s danými útoky byla přímo úmorná. Ale ten svačec tak sladce voněl. V kamnech nebylo snadné zatopit, neboť henk venkovní vzduch nepouštěl kouř z komína ven, ten se dobyval z dvířek a spárami mezi pláty do prostoru kuchyně a trvalo dlouho než kouř prorazil komínem a oheň se v kamnech zhořelo. Ani tak obyčejné nakopání brambor na zahradě nebylo jednoduché, neboť i motyka zdánlivě dvojnásobně těžší než obvykle se vzpírala určenému směru. Ale ten svačec s jednoduchými kvítky, ale bohatou vůní překryl i tuto, z tehdejšího pohledu obtížnou situaci, aby se život nezdařil tak nepřijemným.

V paměti zůstala cesta a zahrada neoddělitelně spjatá s vůní nenápadného polního svačce.

Podobně, když tu ke mně zavane vůně lučních květů, vybaví se mi obraz velkých lánů bažinatých luk, asi 5 km vzdálených, v době senoseče, kdy sekáči za ranního ozónem a rosou provoněného úsvitu s čerstvě naklepanými kosami pokládají hustou šťavnatou trávu pokorně do řady a vzduchem nad celou klidnou, už prosluněnou krajinou se šíří známá, nepopsatelně krásná vůně posekané trávy, jejíž vjem je umocňován jásavými trylky množstvím nejrůznorodějších ptáčků.

Když se pak řady v slunečním žáru načechravají a obracejí, tak popolední tráva už šustí a voní senem a k večeru skopená a naložená do žebříků se odváží domů. Nezapomenutelné jsou cesty domů na vysoké říře voňavého, pouzou a provazy k febliňáku připevněného sena. Jednou na té vysoké říře jsme se sestrou v leže na zádech spokojeně, se zalíbením sledovaly fantastické výtvořky mraků, které nám v té výšce připadaly na dosah ruky blízko. Jenže za chvíli tu oblohu rozčísli křikáči, oslepující blýsk, pak další a zdáli se ozvalo hrozivé zaburácení a vzápětí ohlušující třesk. Rázem byla romantika krásného večera pod malebnou oblohou vystřídaná touhou být co nejdříve doma pod střechou. Musím přiznat,

že i přesto byla senoseč dle mého chápání nejkrásnějším úsekem zemědělské výroby. Ovšem, jako nashvál se mi vloudil do těchto příjemných vzpomínek dost dramatický obraz zachraňování koní při svozu toho sena, kdy ve zrádném místě louky se koně začali bořit do bažiny. Kůň o něco lehčí přešel tím místem díky sebezáchranému instinktu bez újmy, ale klisna byla břeží a tedy těžší a tak zapadla do bažiny nohama až pod břicho a neměla možnost se odtud dostat. Nedaleko ale byli dobří sousedé a pomocí pevných dřevěných kůlů se podařilo klisnu přesoovat na pevnější podloží a vyděšenou ji pak postavil na vlastní nohy. Byli jsme v tu chvíli všichni přešťastní a pak později znovu, když se jí narodilo krásné, zdravé hříbátko.

Také vůně rozkvetlých jablek a hrušní přináší obraz toho konkrétního našeho sadu a otevřeného okna ložnice, do kterého se za teplého jarního večera línula tajuplná vůně mládí, snění a nadějí. Stejně tak vůně rozkvetlé lípy mi přináší obrázek našeho vysokého stromu, ze kterého jsem spadla, když jsem trhala květy na sušení.

Ještě si dovolím vzpomínku na nevtíravou vůni pestrobarevných aster na sklonku léta. Bylo nutné se k nim sklonit až do úrovně jejich výšky, aby bylo možné vdechovat i jejich zvláštní, nezapomenutelnou jemnou vůni a ten záhon v květinové zahrádce byl vlastní jenom jim. Stejně, jako již tehdy vůně česaného a sušeného chmele je neodělitelná od vysoké sušárny chmele na našem dvoře, kde jsem některé noci přespávala a pomáhala tatínkovi vysypat a naplňovat velké síťované truhlíky, které by jeden sám nezvládl.

Není vůně, která by nás obrazně nepřenesla tam, kde jsme ji vnímali a pocítili nejdříve a nejčastěji a která spoluutvářela to jedinečné, sladké klima domova.

Proto si myslím, že mé původní obrázky domova uložené v paměti a spojené s vůněmi květin mi příležitostně nahrazují neuskutečnitelnou návštěvu dnešní Volyně.

V. Suchopárová

Jaro 1945 ...

Vzpomínky Olinky Doležalové a Ženi Bartošové z České vesnice Horodiště, okres Ostrožec

Nastalo Jaro 1945, ještě zdaleka nebylo po válce, zpusťosené vesnice po přechodu fronty, bez mužů, pouze s ženami, přestárlými muži a dětmi. Na polích a v lesích pracují jen mladé ženy a dívky. Chod vesnice řídí starosta. Jeho úkolem, mimo jiné, je přimět obyvatele k povinným pracem, předepsaným sovětskou vládnoucí garniturou. Jednalo se o svoz dřeva z 50 km vzdálených klevaňských lesů. Starosta vysílá dvě koňská spřežení s příslušným počtem schopných lidí. Karta padla na mě, mého starého strýce s neteří a kamarádku Ženu.

Po úmorné cestě nám tamní úředníci určili lokalitu a množství dřeva, které jsme měli vyvézt z lesa během deseti dnů.

Ubytování u místních lidí bylo nepřijemné, špatné, až zlé. Bída se snoubila se špinou a štenicemi. Stravu pro sebe (špek a chléb včetně pálenky) a krmení pro koně jsme si museli zajistit z vlastních zdrojů. Něco jako obchod široko daleko neexistovalo. Sil rychle ubývalo, i když jsme byly zvyklé pracovat, podotýkám, bylo nám v té době 20 let. Pomoc, či rada starého strýce byla nemožná, pracoval i bydlil v místě od nás hodně vzdáleném. Byly jsme vyčerpané, zubožené a ke všemu poštípáné od štenic, které nám nedovolily v noci spát. A tak přišlo rozhodnutí podplatit úřednice zbývajícími špekem a také tou pálenkou, kterou nám maminka neopomněla přibalit (pro všechny případy). Povedlo se. Za úplatek nám vystavily potvrzení o mnohem větším množství svozených kubiků dřeva, než byla skutečnost. Nakonec byli všichni spokojeni. Úřednice, protože dostaly to, po čem jiní jen toužili, my, protože jsme se všichni vrátili domů. Starosta, protože díky tak dobrému potvrzení již nemusel nikoho dalšího na lesní práce posílat a naše maminky, protože nás měly doma celé a v podstatě zdravé.

Jsmo šťastny i nyní, že tato příhoda je hlubokou minulostí. Nelidská dřina, strach a pocit bezmocnosti, to zůstane už jen v našich vzpomínkách...

Jsmo vděčný prezidentu Dr. Edvardu Benešovi,

za to, že jsme se mohly vrátit do Československa, do vlasti našich předků.

Slavnostní odhalení pomníku prezidentu Benešovi v Zatici dne 29. 6. 2007 bylo nejen impulsem, ale i potřebou se s vámi o zážitek z března 1945 podělit. Děkujeme!

*Olga Berková roz. Doležalová, ze Zatce, 83 roků
a Evženie Liščinková roz. Bartošová, 82 roků,
z Petrova n. Desnou*

ZPRÁVY Z REGIONŮ....

Region Litoměřice

Setkání krajanů u příležitosti svatováclavského posvícení v Litoměřicích přináší každým rokem dva důležité zážitky. V první části jsou to oslavné vzpomínky významných výročí. Letos již 89. výročí vzniku samostatného státu Československé republiky, 28. října 1918 a 63. výročí Karpatsko-Dukelské operace, včetně operace na západní frontě u Dunkerku i českých letců na západě, a pak druhé části vlastního posvícení.

Vedoucí regionu krajan Josef Kozák po uvítání přítomných, kterých se sešlo nad očekávání, vzhledem ke špatnému počasí, kolem osmdesáti krajanů a hostů z Prahy, předsedy CV SČVP krajana Oldřicha Rejchrt a hospodářky CV SČVP paní Marie Nečasové a předsedy ČsOL reg. Litoměřice krajana Václava Kuchynky, seznámil přítomné s programem setkání. Potom, v úvodním projevu krátce ale výstižně oživil vzpomínky na jmenovanou významnou výročí i na potřebu vzdání úcty a díky obětem a hrdinům druhé světové války. Samozřejmě rád zavzpomínal i na nezapomenutelná volyňská posvícení a slovo předal předsedovi CV SČVP Oldřichu Rejchrtovi.

Předseda O. Rejchrt pro úvodní krátké zdrcování navázal na komentář Josefa Kozáka o Dukle a přečetl výňatek z knihy Jáchyma Topola „Supermarket sovětských hrdinů“, kde autor také mluví o Dukle. To, co jsme uslyšeli, bylo ořesným šokem. Následovala reakce pobouření a hněvu.

Jak mohl spisovatel, u něj se předpokládá aspoň minimum vědomostí o tom, co znamená Dukla v historii 2. světové války, odpověděl redaktoru časopisu Instinkt Ondřeji Nezbedovi na otázku, co čeká, že uvidí na Dukle tak znevažujícími a urážlivými slovy... „Byl to pokus sáhnout si na odlesk skutečnosti a zároveň taková halucinační cesta s lahvičkami kořalky“. Armáda generála Svobody byla šílená grupa lidí, vytažená odněkud z morderu, lágrů a gulagů, většinou to byli Rusíni a volyňští Češi.“ Tak takový cynismus! Ani náznak vnímání těch hrůzných událostí aspoň z lidské stránky, jako upřímné touhy lidí pomoci své vlasti, jako se pomáhá své rodině při ohrožení života. Ani náznak vnímání té země, prosáklé krví desetitisíců obětí, nesmírného utrpení a bolesti, kteří se dobrovolně hlásili bojovat na frontách s ne-lítostnou, zrudnou rozpínatostí fašizmu.

Jak dále pronesl v diskusi předseda O. Rejchrt: „To nebyla výpověď o volyňských Čechích či Svobodově armádě, to byla výpověď o samotném autorovi a reagovat na to Sdružení musí, neboť to za nás nikdo neudělá. „A mohlo by se stát, že bychom někde v povědomí budoucnosti zůstali tou šílenou grupou lidí, vytaženou odněkud z morderu, lágrů a gulagů.“

Taková bezduchá, divoká výrazová extravagance, kterou dotyčnému spisovateli dnešní literární kritika toleruje, nemůže mu však dovolovat, aby se o hodnotách, tvořených z ušlechtilých, humanitních a velice potřebných v té době pohnutek, nějaký pisálek, byť by to byl již dnešní spisovatel a dramatik Jáchym Topol, takto urážlivě vyjadřoval.

Tato záležitost se již ve výboru SČVP projednává a po svolení a schválení nevhodnějšího způsobu reagování bude ve Zpravodaji zveřejněna.

Předseda O. Rejchrt přešel pak na veselější téma a oznámil sňatek naší krajanek paní Jaromíry Ničové z Brna a dle následného radostného potlesku přítomných krajanů jí bude blahopřát také za náš region.

Dále pak předseda zdůrazňoval potřebu pokračovat neformálně v aktivitách Sdružení a uváděl řadu nabízejících se možností. Jednou již připravovanou akcí bude vernisáž naší Putovní výstavy o životě

volyňských Čechů, která bude v příštím roce otevřena v Národním muzeu ve Varšavě. Hovořil o kontaktu se skupinou reopantů na Slovensku v souvislosti s katolickým kostelíkem v Hrušvici, o kapelníku Žatečany na Ukrajině a dokazoval tím, že příležitosti k neformálním aktivitám jsou. Zdůrazňoval také potřebu zaujmout a vtáhnout do našeho dění mladší generace, jakkoli to není snadné, sděloval, že výsledky se objevují.

V dalším bodu programu vystoupila hospodářka CV SČVP paní Marie Nečasová a po zdraví z Prahy seznámila přítomné s kompletní bilancí účtů za pomník prezidenta Dr. E. Beneše v Žatci a vzhledem k tomu, že financování i s přebytkem proběhlo pouze z darů krajanů i nekrajanů, je nutno tuto skutečnost hodnotit pro naše Sdružení vysoce pozitivně a hospodářka M. Nečasová vyjádřila všem dárcům jménem CV SČVP upřímné poděkování.

Dalším řečníkem byl tajemník CV SČVP krajan Václav Kuchynka. Pozdravil setkání také za ČSBS a ČSOL jako regionální předseda těchto organizací a vyjádřil se, že s tím, co tu bylo již řečeno, plně souhlasí a podporuje. K novinovému článku, který tu byl komentován podotkl, že bulvár se již otevírá i o naši nepolitickou organizaci a proto rád zaujme rozhodné a důrazné stanovisko odporu proti tak urážlivé replice Jáchyma Topola.

Shrnutí závěrů a poděkováním všem za účast a spolupráci vedoucí krajan Josef Kozák ukončil první část programu a popřál všem dobrou chuť k obědu a veselou posvícenskou zábavu s hudbou, zpěvem i tancem.

Přihlásil se předseda CV. O. Rejchrt a krátkou informací, jak došlo k tomu, že napsal knihu o volyňských evangelících pod titulem Papský kalicha v letořtech Čechů z Volyně a upozornil, že několik exemplářů přivezl a lze si je zakoupit.

Dále se přihlásil krajan Ing. Josef Vlk. Především vřele doporučil krajanům účast na jubilejním setkání žáků českých škol na Volyni dne 5. října 2007 v Žatci, které s mladistvým elánem a zaujetím pořádá vážená krajan Anna Martišová. Bylo by škoda té, možná již poslední příležitosti, nevyužít.

Další rozsáhlý fundovaný příspěvek našeho historika Ing. Josefa Vlka se týkal zajímavosti z dávné Historie českých zemí, kdy kníže Václav I., po své smrti prohlášený za svatého, se stal „patronem země České“ a den jeho smrti se dnes stal naším státním svátkem, dal také mimoděk název našemu posvícení. Byly to velmi cenné historické, zčásti zapomenuté a zčásti neznámé údaje, které je vždy prospěšné znát.

V diskusích se pokračovalo a krajan Miluška Dědková nechala kolovat dopis od své školní kamarádky z Mirohoště Marie Košťálové, která se provdala po válce do Lotyšska. Přestože v době ekonomicky i jinak fungující rodině přes 60 let nesyřela kolem sebe mluvit česky, píše kaligraficky krásné české dopisy, čímž mimo jiné prokazuje, jak je jí česká mateřská řeč drahá a vyjadřuje sounáležitost se svou rodnou zemí.

Po chutném obědě hrálo již tradičně naše litoměřické trio bratrů Kučerových a vedoucího Josefa Kozáka k poslechu, zpěvu i tanci známé české písničky, aby si mohli všichni s radostí zazpívat. S tancem to bylo ovšem trochu slabší. Krajanka Bilijenkova, kterou uvádím i jménem ostatních aktivních organizátorek, ochotná kdykoli zaskočit všude, kde by organizace mohla váznout, se snažila i v tanci své bolavé koleno rozpochybovat, ale moc to nešlo.

Tento záznam z posvícenského setkání je již velmi dlouhý, nemůžu však nezapomenout na tu krásnou krajanovou atmosféru, která začíná vždy již u prezenčního stolu, kde krajanek, mimo prezenčních úkolů, srdečně vítají přichozí a náš vedoucí Josef Kozák symbolizuje ten uvítací akt se skleničkou a lahvi v ruce přípitkem domácí meruňkovic na radostné setkání s každým, komu tento zdravotní mok na zdraví neškodí.

Nebýlo by hodnocení úplné, kdybych přes všechny děkovačky uznání vedoucích krajanek a z výborné domácí koláčky, které ve velkém množství zdobily upravené stoly, nezdůraznila, že jsou pečené ve skutečném domácím stíněném prostředí a přesto, že by bylo tak snadné si je nechat upéct v pekařství,

kde žádné množství není problémem, neměly by ty koláčky tu správnou značkovou pečeť-čuť společně, radostně posvícenské přípravy, kterou do nich krajanek Zemanová a její tým vkládají. Objevily se na stolech i jiné velmi chutné koláčky krajanek z Ouholic a ještě jiné dobroty, za které organizační výbor dárcům upřímně děkuje. Taktéž děkuje za částku 3460 Kč, získanou dobrovolnými dary.

Zapsala V. Suchopárová

Region Žatec

Jsou to již tři měsíce, co jsme u nás v Žatci odhalovali bustu Dr. E. Beneše, a tak bychom rádi dodatečně všem krajanům zdejším i vzdáleným poděkovali, že se této akce v hojném počtu zúčastnili. Nebylo to pro nás lehké, bylo nás pouze několik v komisi na přípravu této akce, ale snad se nám to, díky Bohu, podařilo. Paní Suchopárová z Litoměřic velice hezky ohodnotila v posledním Zpravodaji ve svém článku celý průběh toho dne 29. června, za což jí děkujeme. Tu modlitbu, co vykonal evangelický farář neproněs! VI. Jachňuk, ale náš pravoslavný Mgr. Arciděkan Žatecký a jeho farnost je Chrást sv. Jakuba. (Paní Suchopárová byla mylně infomována.) Náš dík si hlavně zaslouží Brňáci Josef Kučera, vedoucí regionu, a také Jaruška Ničová, kteří byli iniciátory této busty. Dále to jsou Žatečtí-vedení města a ostatní složky, které se o vše postaraly. Děkujeme mnohokrát všem, a ty nedostatky, jako třeba v tom Lidovém domě obsluha a pohostění, prosíme, omluvte, to nebyla naše vina. S pozdravem Vám všem

za region J. Vodička, předseda
a K. Ondrová, jednatel

Region Praha

UPOZORNĚNÍ

Některí naši členové nemají zaplacený členský příspěvek. Pokud svou povinnost do konce prosince nesplní, nemůžeme jim nadále zasílat Zpravodaj, který je vydáván za členský poplatek.

Irena Malinská

OZNÁMENÍ

Bývalí boratínští občané, jejich potomci a přátelé si na vzpomínkovém shromáždění v chotíněvském kostele (v neděli 11. 11.) připomenou stoletou historii boratínského kostela..

Josef Vlk

NAŠI JUBILANTI ...

Region Brno

Dne 27. září 2007 vstoupili do stavu manželského naši krajané paní Jaromíra Ničová a pan Miroslav Němec. Brněnský region jim do společné cesty přeje hodně štěstí, zdraví a spokojenosti.

za region Brno J. Kučera a M. Rejchrt
K blahopřání se připojuje i redakce Zpravodaje

Region Mariánské Lázně

Pí Emilie Bařková se dožila 80 let v Hledčebě Klimentov.

Šťěstí a zdraví do dalších let přeje

za region Jaroslav Juha

Region Moravský Krumlov

V srpnu se dožila 70 let paní Božena Drobiličová-Kendíková, nar. v Sergejce, nyní Pohofelice.

Do dalších let dobré zdraví, štěstí a životní pohodu přeje za region

Mgr. Stanislava Kounková

Region Rakovník

V první polovině roku 2007 oslavili významná životní jubilea tři naši spoluobčané:

Pan Jiří Ballada, 78 let, nar. v Hulči Č. Pí Halina Baladová, 69 let, nar. v Novokrajevu. Pí Anastázie Cilcová, 89 let, nar. v Jezírku. Pí Emilie Červenková, nar. v Hulči Č. (Bez údaje věku). Pí Anna Hanková, 79 let, nar. v Újezdci Č. Pí Marie Hejdová, 67 let, nar. v Hulči Č. Pí Jiřina Holá, 71 let, nar. v Zálesí. Pan Antonín Hora, 77 let, nar. v Hlupačínu. P. Pavel Hrncek, 36 let, nar. v Dvoře Královém nad Labem. Pí Anna Jelínková, 89 let, nar. ve Zdobunově. P. Josef Kumšt, 82 let, nar. Hájky. Pí Jiřina Kolbeková, 75 let, nar. v Hulči Č. Pí Evženie Kučerová, 77 let, nar. v Novokrajevu. P. Mikuláš Lenoch, 82 let, nar. ve Volčově. Pan Vladimír Lněniček, 81 let, nar. Sofievka.

Pí Bohumila Marešová, 71 let, nar. v Kupičově. Pí Chvalimíra Menzelová, 67 let, nar. v Českém Strakově. Pí Anna Mullerová, 69 let, nar. v Hulči Č. Pí Helena Nováková, 74 let, nar. v Hulči Č. Pí Anna Pitrová, 77 let, nar. Varkoviče. Pí Květa Toušková, 81 let, nar. ve Slabcích, ČR. Pan Antonín Trnka, 73 let, nar. v Hulči Č. Pan Antonín Umlauf, 80 let, nar. v Hulči Č. Pan Ing. Jaroslav Vaněk, 70 let, nar. v Hulči Č. Pí Jiřina Volencová, 87 let, nar. v Hulči Č. Pí Zofie Vondráčková, 80 let, nar. Olyka.

Do dalších let přeje zdraví a spokojenost.

za region Libuše Růžicková

Region Tachov

Ve čtvrtletí t. r. slaví svá životní jubilea tito naši členové:

Říjen: 81 let pí Entová Marie

Listopad: 82 let Feitová Marie

Prosinec: 81 let Lhotská Věra

Všem jubilantkám přeji hodně zdraví, štěstí a životní pohodu.

za region Michlová Alžběta

Moravskoslezský region

Ve 4. čtvrtletí roku 2007 se dožívají významného jubilea tito naši členové:

Říjen:

55 let Říha Václav z Rusína ČR, bytem Slezské Rudoltice

Listopad:

55 let Žmolík Karel ze Zlína, bytem Pozlovice-Luhačovice

70 let Fabiánová Vlasta, Krupá-Hranice, bytem Studénka, Muchova Ludmila, Pogorilovka, bytem Bruntál

75 let Klimundová Anna, Martinovka, bytem Opava

85 let Perman Bohumil, Rovno, bytem Opava

Prosinec:

70 let Kopecká Vlastislava, Moldava, bytem Hladké Žitovice

75 let Řehounek Josef, Mizoč, byt. Víkovic-Fulnek

Všem jubilantům přeje vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

za reg. MVDr. Vladimír Samec, předseda

a Marie Seitlová, tajemnice

Region žádá o opravu: Ve Zpravodaji bylo v měsíci srpnu u p. Svobody Viktora z Hlinska, byt. Třešněná-Město Albrechtice uvedeno 85 let. Správně má být 65 let. Omlouváme se!

M. Seitlová, tajemnice

Významné jubileum

V měsíci srpnu oslavili svou diamantovou svatbu naši členové Valerián a Marie Klabanovi ze Suchdola nad Odrou. Oba pocházejí ze Mstěšína. Přeje jim ještě hodně společných let ve zdraví a spokojenosti.

za všechny blízké Marie Seitlová

K tomuto vzácnému jubileu se připojuje přáním zdraví a štěstí i redakce Zpravodaje

Region Litoměřice

Naši jubilanti, kteří oslaví své narozeniny ve 4. čtvrtletí 2007:

Říjen:

65 let Dvořáková Miluše z Mirohoště, byt. Česká Lípa

80 let Linhartová Barbora z Markovic, byt. Štětí

82 let Vítková Jiřina z Mirohoště, byt. Litoměřice

a Janoučková Marie z Volkova, byt. Děčín

83 let Votrubová Raisa z Kněhyněk, byt. Lovosice

84 let Tintěrová Melanie z Davidova, byt. Hoštka

86 let Opočenský Vladislav z Boratína, byt. Chotíněves

Listopad:

80 let Dědková Miluše z Mirohoště, byt. Litoměřice

86 let Prokupková Marie z Hájek, byt. Hrušovany

a Šíková Evženie z Ozerán, byt. Litoměřice

87 let Štěpánek Boleslav z Teremna, byt. Litoměřice

Prosinec:

65 let Nagyová Drahomíra z Českého Straklova, byt. Žlutice

81 let Opavová Anastázie z Volkova, byt. Ústí n. L.-Střekov

84 let Bílková Olga ze Straklova, byt. Litoměřice

a Ružbacká Evženie z Volkova, byt. Litoměřice

94 let Chudobová Marie z Boratína, byt. Úštěk.

Začátkem listopadu se dožívá náš krajan Karel Štěpánek z Teremna bytem Soběnice pozhnaných

100 let! Do dalších let mu přejeme stále dobrou náladu a další léta prožitá ve zdraví v kruhu rodiny. Všem jubilantům přeji členové výboru regionu další šťastná léta prožitá ve zdraví.

Za výbor regionu Holubová

Region Žatec

Ve 4. čtvrtletí oslaví svá významná jubilea tito naši členové:

Ríjen:

Božena Krejčová ze Žatce, 80 let, Marie Šircová z Jimlína, 80 let, Josef Junk, Soběchleby, 80 let, Vlasta Lněničková, Podbořany, 70 let, Ing. Miroslav Kadavý, Pišťany, 65 let, Bohumil Filípek ze Žatce, 85 let a Naděžda Svěcená, Žatec, 94 let

Listopad:

Marie Lavrenčuková, Žatec, 60 let, Slavěna Šimková, Kryry, 70 let, Libuše Staňková, Žatec, 80 let a Alla Boroličová, Žatec, 85 let

Prosinec:

Růžena Kroupová, Kostelec, 65 let, Josef Kocek, Žandov, 70 let, Bohumír Vojar, Postoloprty, 75 let, Emilie Mackovčimová, Vyškov, 85 let, Olga Houbičková, Vroutek, 93 let a Anastázie Zedníková, Podbořany, 96 let.

Všem oslavenčům mnoho zdraví do příštích let přeje
Za region Kamila Ondrová

Region Chomutov

Svá životní jubilea oslavily naše členky: Pí Helena Kalíková z Rovna, bytem v Mostě, 75 let. Pí Alžběta Hodysová ze Slezské Ostravy, bytem Chomutov, 85 let.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region oběma

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Tachov

27. 2. 2007 zemřel náš dlouholetý člen pan Josef Lancinger ve svých 89 letech, rodák z Holovně. Všem pozůstalým upřímnou soustrast

Za region Michlová Alžběta

Oznamujeme všem krajanům, že dne 10. září zemřela ve věku nedožitých 95 let paní Anna Chudobová, roz. Kopecká. Pocházela z Českých Ozeran, nyní bydlela v Medlově u Uničova. Pí Chudobová byla posledním léta upoutaná na lůžko. Po celou dobu se o ni staral syn Radek a vnučka Hana, za což jim patří velký dík.

Za příbuzné Vlasta Kačerová

Moravskoslezský region

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu, že dne 22. června 2007 ve věku nedožitých 72 let zemřel nečekaně pan Václav Kubišta. Pocházel z Hrušvic, bytem Krmov. Byl dlouholetým důvěrníkem pro oblast Krmov a tuto práci vykonával svědomitě, za což mu děkujeme.

Rovněž sdělujeme, že zemřel pan Bačovský Miroslav ve věku 78 let. Pocházel z Chomoutu, bytem Fulnek.

Dále oznamujeme, že zemřel pan Mašek Václav ze Suchdolu nad Odrou.

Region projevuje rodinám upřímnou soustrast.

Region Moravský Krumlov

Oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 28. července jsme se rozloučili s naším dlouholetým členem SČVP a velkým přítelem volyňských Čechů, pravoslavným knězem z Třebíče panem ThDr. Miroslavem Mužíkem. Zemřel ve věku 86 let. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku. Pozůstalým upřímnou soustrast vyjadřuje vedoucí regionu

Region Šumperk

Oznamuji všem přátelům a známým, že naše řady opustil 25. 6. 2007 pan Antonín Glanc. Staviště, Nový Malín.

Zprávu podala pí Marie Glancová

Region Rakovník

Dne 19. června 2007 ve věku 79 let zemřela pí. Emilie Rotková, rodačka z Hulče České, nyní bytem Hořesedly, dlouholetá členka Sdružení Čechů z Volyně.

Dne 9. srpna 2007 ve věku 84 let zemřela pí Božena Herinková, rodačka z Volkova, nyní bytem Holešovice, dlouholetá členka Sdružení Čechů z Volyně.

Všem pozůstalým projevujeme tímto upřímnou soustrast.

Za region Libuše Růžičková

Region Chomutov

Dne 5. 10. t. r. zemřel v nedožitých 88 letech dlouholetý člen našeho regionu, příslušník východní armády, bývalý předseda ČsOL jednota Chomutov pan Vladimír Průšek. Pocházel z oce Huleč na Volyni. Nyní bydlel v domově důchodců v Chomutově. Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Litoměřice

Naše řady opustili tito naši krajané:

V červnu t. r. Hubal Josef z Boratína, bytem Vrbsice. Bohatcová Lydie z Boratína, bytem Litoměřice.

V červenci: Uričová Marie z Malína, byt. Třebutičky V srpnu Pluščenkova Anna z Hušče, byt. Horní Nezly V září Jersáková Eugenie z Dubna, byt. Litoměřice-Želetice

Upřímnou soustrast rodinám pozůstalých vyjadřuje za výbor regionu

Holubová

Region Karlovy Vary

Ve věku 78 let opustil naše řady náš krajan p. Josef Tvrdý z Hrušvic, bytem Vroutky u Podbořan.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje

za region Helena Horáková

Dne 27. 8. t. r. zemřela po dlouhé nemoci naše krajanek Soňa Becková, roz. Jindřišková z Cumaně na Volyni bytem ve Staré Roli.

Za region upřímnou soustrast všem pozůstalým vyjadřuje

Helena Horáková

Region Olomouc

Odešel jeden z hrdinů Svobodovy armády

V hlubokém zármutku a úctě oznamujeme všem přátelům a známým a všem volyňským rodákům, že nás opustil dlouholetý člen olomouckého regionu pan Josef Nerad, podplukovník v záloze, původem rodák z Moldavy na Volyni, ve věku nedožitých 86 let.

Smutečného obřadu za účasti široké veřejnosti se nad rakví zesnulého rozloučil pravoslavný duchovní pan Novák Petr, a za zvuků české státní hymny a vojenské pocty byl tento obřad v olomouckém krematoriu ukončen.

Osobnost zesnulého byla velice známa a jeho životní dráha byla naplněna mnoha důležitými životními mezníky, o kterých se chceme zmínit.

V řadách příslušníků československého armádního sboru pod velením armádního generála Ludvíka Svobody se zúčastnil osvobozujících bojů ČSR.

Ve funkci průzkumníka prošel celou Karpatsko-Dukelskou operací a dalších bojů až do konce války. Byl dvakrát raněn. Byl držitelem mnoha vojenských vyznamenání.

Po osvobození ČSR v roce 1945 byl na základě doporučení ministerstva obrany vyslán jako styčný důstojník pro osídlení opuštěných zemědělských usedlostí po odsunutých Němcích na Moravu. Spolu se svými bojovými druhy se usídlil v obci Hněvotín u Olomouce, kde začal hospodařit.

Po reemigraci v roce 1947 za nimi přijeli z Volyně rodiče, manželky a děti. Zde se usídlilo 20 volyňských rodin včetně tří vdov po padlých, převážně původem z Moldavy a okolí.

Josef Nerad se svými bojovými kamarády se zúčastňoval všech akcí v obci. V první řadě po válce to byla stavba kulturního domu. Ten je znám široké

volyňské veřejnosti. Zde se po roce 1990 konala celkem čtyři volyňské setkání rodáků a jejich přátel.

V roce 1968 byl hlavním iniciátorem stavby pomníku padlým hrdinům prvního a druhého odboje naproti kulturního domu. Tento pomník byl slavnostně odhalen v roce 1969.

Po roce 1990 patřil k hlavním osobnostem spolu s bratrem Vladimírem Tenglerem k založení a obnově volyňského sdružení olomouckého regionu SČVP.

V roce 2000 se zúčastnil jako přímý účastník natáčení dvoudílného dokumentárního filmu o Karpatsko-Dukelské operaci. Byl členem vládní delegace při odhalování pamětní desky významného volyňského činitele pana Vondráka v městě Kyjevě na Ukrajině. Celý svůj život pracoval jako zemědělec, nejprve jako soukromník, později jako člen vedení družstva JZD. V šedesátých letech minulého století se podílel na historické první výsadbě a pěstování chmelie v obci Hněvotín, kde se tato rostlina pěstuje dodnes. I po odchodu do důchodu se nadále zajímal o veškerou společenskou činnost. Byl členem a funkcionářem Českého svazu bojovníků za svobodu a Československé obce legionářské.

Vážili jsme si ho a budeme na něj vzpomínat s uznáním a úctou.

Za olomoucký region SČVP Vladimír Tengler a Vladimír Polák

Rodinám zesnulých projevuje svou účast i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond, září 2007

Region Žatec:

Josef Holec, Žatec, 100 Kč, Božena Tamchinová, Postoloprty, 100 Kč.

Region Moravskoslezský:

Jiřina a Stanislav Kimlovi, 200 Kč, Ludmila Réblová, 200 Kč, manž. Bolfovi, 200 Kč, manželé Klabanovi, 300 Kč, Anna Pechová, 400 Kč, Antonie Přibyláková, 100 Kč, Ing. Václav Vegricht, 500 Kč, Miroslava Volková, 200 Kč, manželé Seitlovi, 200 Kč, Václav Šimon, 100 Kč, Rostislav Stehlík, 200 Kč, Drahomíra Zajíčková, 200 Kč, manželé Marešovi, 100 Kč, manželé Šulcovi, 200 Kč, rodina Krejčí, 200 Kč, Antonie Kračková, 100 Kč, Vlasta Kopecká, 100 Kč, nejmenovaný dárek, 100 Kč.

Region Šumperk:

Marie Glancová, Nový Malín, 200 Kč

Region Praha:

Marie Cuhrová, Praha, 100 Kč a Helena Slámová, 200 Kč

Region Brno:

Alena Marková, Náměstí n/Oslavou, 100 Kč

Region Litoměřice:

Manželé Stanislavských, Polepy, 400 Kč, Vladimír Iránek, Polepy, 200 Kč a Boleslav Štěpánek, Litoměřice, 200 Kč

Region Vyškov:

Antonie Držmišková, 200 Kč

Region Chomutov:

Marie Zavadilová, Droužkovice, 200 Kč, Josef Černý, 50 Kč

Za příspěvky děkujeme

Ještě k zájezdu do Rovna

Omlouváme se našim členům, kteří zaslali kritické připomínky k autobusovému zájezdu do Rovna, jmenovitě pí Fornáškové, MVDr. Samcovi a p. Frostovi, že jejich stížnosti nebyly dosud uveřejněny ve Zpravodaji. Zatím je prověřuje za tím účelem pověřená komise. Kromě těchto tří členů se ozvaly stížnosti ústní a tyto všechny budou po vyšetření komise zveřejněny ve Zpravodaji s patřičným vysvětlením.

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanské. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 23. 10. 2007